

Arrest

nr. 226 493 van 23 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat O. DAMBEL
Avenue de la Toison d'Or 67/9
1060 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 september 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging, bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen, van de beslissing van de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 september 2019 houdende de weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2019 om 15u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. COHLERINE, die *loco* advocaat O. DAMBEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 september 2019 komt de verzoekster, van Ghanese nationaliteit, aan op de luchthaven van Brussel nationaal, komende vanuit Accra (Ghana) met vlucht SN 278.

De verzoekster legt aan de grensdoorlaatpost haar nationaal paspoort voor waarin een visum is aangebracht, afgegeven door de Nederlandse autoriteiten en geldig voor een verblijf van maximum 30 dagen tussen 30 augustus 2019 en 14 oktober 2019 (visum type C).

Op 13 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende de weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

Deze beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving, is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 13 september 2019 en is gemotiveerd als volgt:

“Op 13/09/2019 om 13:15 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, werd door ondergetekende, B., J. - HINP de heer / mevrouw : naam M. voornaam Z. geboren op (...) te K. geslacht (m/v) Vrouwelijk die de volgende nationaliteit heeft Ghana houder van het document nationaal paspoort van Ghana nummer G2260185 afgegeven te Passport Office op: 11.01.2019 houder van het visum nr. 015376826 van het type C afgegeven door Nederlandse vertegenwoordiging in Accra geldig van 30.08.2019 tot 14.10.2019 voor een duur van 30 dagen afkomstig uit Accra met SN278 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

E. Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar Amsterdam (Nederland) te willen doorreizen. Ze legt een treinticket naar Amsterdam en een hotelreservatie in het “VIA Amsterdam” hotel in Nederland voor. Echter bij contact name van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met desbetreffend hotel blijkt de reservatie te zijn geannuleerd wegens geweigerde kredietkaart. Zodoende kan betrokkene niet aantonen waar zij zal logeren tijdens haar voorgenomen verblijf van 8 dagen (terugkeerticket dd. 20.09.2019) in Nederland.

Betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie. Ze verklaart het Van Gogh museum, het Anne Franck huis, de kanalen en het “red light district” te willen bezoeken.

Echter betrokkene weet niet wie Van Gogh en Anne Franck zijn en kent de functie van het “red light district” niet.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscode.

(...)”

Op 13 september 2019 beslist de gemachtigde om verzoeksters visum type C in te trekken. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt echter dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het voorliggende beroep. De verzoekster geeft immers uitdrukkelijk aan dat het verzoekschrift gericht is tegen de beslissing tot terugdrijving (*“Que la présente requête est dirigée contre la décision de refoulement prise à son encontre”*) en ook uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekster de beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving viseert.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De taal van de procedure

In haar verzoekschrift geeft de verzoekster aan te kiezen voor het Frans als proceduretaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient er evenwel op te wijzen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze van de partijen staat, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten, waarvan de werkring het hele land bestrijkt, krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p737).

De zaak moet voor de Raad derhalve worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

2.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.2.1.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de teruggedrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de (eerste) teruggedrijvingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoekster beroept zich tevens op een kennelijke beoordelingsfout.

De verzoekster betoogt als volgt:

“(…)

Que ce motif ne nous paraît pas suffisant, au regard des dispositions en vigueur, en cette matière, pour décider le refus d'accès au territoire de la requérante, pour un simple problème d'annulation de la réservation d'hôtel, dont elle ignore, complètement.

Que si, elle regrette, cette situation, celle-ci, ne demeure pas moins régularisable sur place.

Que d'autre part, la requérante invoque le caractère inopérant et manifestement disproportionné, de la décision attaquée, au regard de la situation concrète de la requérante.

Que par ailleurs, la requérante est dans l'incompréhension totale de ce qui lui arrive.

Qu'elle estime que la décision de refoulement prise en son contre, le 13/09/2019, est arbitraire et porte, manifestement, à son droit à la libre accès, circulation, et séjour, dans l'espace Schengen ; droit résultant du visa valable auprès des autorités compétentes.

Qu'ainsi, cette décision est irrégulière, en ce sens qu'elle n'est pas suffisamment motivée, au regard la situation concrète de la requérante.

Que la requérante ne peut, en aucun cas, être soupçonnée d'être un potentiel étranger clandestin : puisqu'elle n'a aucune intention de rester (sic) sur le territoire européen, après la durée de validité de son visa.

Que selon la décision de refus d'entrée et du refoulement, que la requérante, n'est pas en possession d'une réservation d'hôtel valable.

Qu'il résulte dans les explications que, suite au contact pris auprès de l'hôtel, par les autorités aéroportuaires, que celles-ci, ont été informées que la réservation d'hôtel, enregistrée, a finalement été annulée, pour défaut de paiement.

Que la requérante n'a été informée de l'annulation de la réservation, qu'à ce moment, là.

Qu'en aucun moment, l'hôtel ne lui a fait part, de cette information.

Que c'est à l'aéroport, que la police des frontières l'a informée que sa réservation d'hôtel a été, finalement, annulée.

Qu'alors que si on la laissait arrivée (sic) à Amsterdam, étant en possession de plus de 500 euros cash ; elle pourrait honorer la facture, sur place.

Qu'alors que, enfin, sa présence sur le territoire du Royaume ne consiste pas une menace à l'ordre public et la sécurité du royaume de Belgique ;

Qu'il est demandé au conseil de constater cette l'irrégularité, et prononcer la suspension de la décision de refoulement prise à l'encontre de la requérante. »

De artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep en/of een vordering tot schorsing te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu wordt in de bestreden akte gemotiveerd dat aan de verzoekster, in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd.

Artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

De bestreden akte bevat tevens de feitelijke gegevens waarop de beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving is gestoeld. Meer bepaald wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart voor toerisme naar Amsterdam (Nederland) te willen doorreizen. Ze legt een treinticket naar Amsterdam en een hotelreservatie in het “VIA Amsterdam” hotel in Nederland voor. Echter bij contact name van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met desbetreffend hotel blijkt de reservatie te zijn geannuleerd wegens geweigerde kredietkaart. Zodoende kan betrokkene niet aantonen waar zij zal logeren tijdens haar voorgenomen verblijf van 8 dagen (terugkeerticket dd. 20.09.2019) in Nederland.

Betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie. Ze verklaart het Van Gogh museum, het Anne Franck huis, de kanalen en het “red light district” te willen bezoeken.

Echter betrokkene weet niet wie Van Gogh en Anne Franck zijn en kent de functie van het “red light district” niet.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscode.”

Uit artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden de verzoekster kunnen vragen om documenten over te leggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en dat zij bij gebrek aan documenten ter staving van het doel of voorgenomen verblijf de verzoekster de toegang tot het Rijk kunnen weigeren.

De Raad wijst erop dat artikel 3, tweede lid, van de vreemdelingenwet verder bepaalt *“Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”*

Het is dan ook duidelijk dat de verzoekster, uit het loutere feit dat zij bij de aanbidding aan de grensdoorlaatpost in het bezit was van een geldig visum afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten, geen verwachting kan putten dat de toegang tot het grondgebied niet meer zal worden gecontroleerd zoals voorzien in artikel 3, eerste lid, van de vreemdelingenwet en dat zij zodoende niet zou kunnen worden teruggedreven.

De bepaling van artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet moet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, Parl.St. Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), overigens worden gelezen in het licht van de Schengen reglementering. Uit artikel 7 van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (de Schengengrenscodes) blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft.

Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontfangen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden. Bovendien kan in artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet ook niet worden gelezen dat aan de vreemdeling slechts de toegang tot het grondgebied zou kunnen worden geweigerd indien deze een bedreiging vormt voor 's lands openbare orde. De vaststelling dat het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf niet zijn gestaafd, volstaat. Het betoog omtrent het geldige visum, dat overigens door de bevoegde overheid werd ingetrokken, en de loutere bewering dat de verzoekster geen bedreiging vormt voor de openbare orde, is dan ook niet relevant ten aanzien van de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing is de verzoekster in gebreke gebleven het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te staven. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing concreet toegelicht op grond van welke vaststellingen hij tot deze bevinding komt. Waar de verzoekster stelt dat aan haar de toegang wordt geweigerd voor een simpel probleem van de annulering van de hotelreservatie, gaat de verzoekster voorbij aan het geheel van de opgegeven motieven. De gemachtigde heeft, naast het motief omtrent de annulering van de hotelreservatie, immers tevens uitdrukkelijk vastgesteld dat de verzoekster niet in het bezit van toeristische documentatie, dat ze verklaart het Van Gogh museum, het Anne Franck huis, de kanalen en het *“red light district”* te willen bezoeken, maar dat ze niet weet wie Van Gogh en Anne Franck zijn en dat zij de functie van het *“red light district”* niet kent. De verzoekster voert omtrent de voornoemde vaststellingen geen enkele betwisting.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat in deze beslissing op afdoende wijze de feitelijke en juridische overwegingen zijn opgenomen die de verzoekster het nodige inzicht verschaffen om met kennis van zaken te kunnen uitmaken of zij tegen deze beslissing een beroep wil instellen. Met haar betoog toont de verzoekster niet aan dat de in de bestreden akte opgenomen motieven niet afdoende zouden zijn in het licht van de voorliggende feitelijke gegevens en in het licht van de duidelijke bepalingen van artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 61, § 2, van de vreemdelingenwet, is derhalve niet aangetoond.

Waar de verzoekster bepaalde motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak betwist en waar zij gewag maakt van een manifeste beoordelingsfout, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld in het licht van de wettelijke bepalingen die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Uit artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, zoals hierboven geciteerd, volgt dat de toegang tot het grondgebied kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich aan de grens aanbiedt en die niet in staat is om het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te staven.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde blijkens de motieven van de bestreden akte steunt op twee verschillende vaststellingen om te besluiten dat de verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscore en dat zij het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft gestaafd. Met name wordt enerzijds gewezen op de geannuleerde hotelreservatie en wordt anderzijds gewezen op een aantal opvallende onwetendheden omtrent de toeristische bezienswaardigheden in Nederland, waarnaar de verzoekster volgens haar verklaringen voor toeristische doeleinden wenst door te reizen.

De verzoekster voert enkel een concrete betwisting omtrent de geannuleerde hotelreservatie. De Raad stelt evenwel vast dat de vaststellingen van de gemachtigde geheel in overeenstemming zijn met de stukken van het administratief dossier. Immers blijkt uit het verslag van de luchthavenpolitie dat de verzoekster aan de grensovergang een reservatie van het VIA hotel in Amsterdam had voorgelegd. De Federale Politie heeft toen contact opgenomen met het VIA hotel in Amsterdam, en heeft vernomen dat de reservatie werd geannuleerd omwille van de weigering van de kredietkaart waarmee de boeking werd gemaakt (zie verslag hoofdinspecteur J. B., punt 7). De vaststellingen van de Federale Politie hebben een bewijswaarde *juris tantum*. De enkele bemerkingen van de verzoekster dat zij pas aan de grens vernam dat de hotelreservatie was geannuleerd en dat zij desgevallend het hotel ook met haar geld zou kunnen betalen, kunnen dan ook geen afbreuk doen aan deze politionele vaststellingen. Gelet op de informatie waarover de gemachtigde beschikte, komt het niet kennelijk onredelijk over om te oordelen dat de verzoekster niet heeft aangetoond waar zij zal logeren tijdens haar voorgenomen verblijf in Nederland en dat zij haar verblijfsomstandigheden niet heeft gestaafd.

Omtrent de bij het verzoekschrift gevoegde stukken 5 en 6 (betreffende een nieuwe hotelreservatie resp. een betalingsbewijs), merkt de Raad op dat deze stukken dateren van 14 september 2019 en 20 september 2019. Deze stukken lagen dan ook logischerwijze niet voor toen de gemachtigde op 13 september 2019 de thans bestreden beslissing trof zodat hij er ook geen rekening mee kon houden. Het gegeven dat de verzoekster, na kennis te hebben genomen van de bestreden beslissing en haar motieven, een nieuw hotel heeft geboekt in Amsterdam, maakt overigens een bevestiging uit van het motief dat de hotelreservatie voor het VIA hotel was geannuleerd.

Voor het overige wijst de Raad er nogmaals op dat de verzoekster op geen enkele wijze betwist dat zij niet in het bezit van toeristische documentatie, dat ze verklaard heeft het Van Gogh museum, het Anne Franck huis, de kanalen en het "*red light district*" te willen bezoeken, doch dat zij niet kon uitleggen wie Van Gogh en Anne Franck zijn en dat zij ook de functie van het "*red light district*" niet bleek te kennen. Ook deze vaststellingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier (zie verslag hoofdinspecteur J. B., punten 6 en 7). Het is geenszins kennelijk onredelijk om op basis van dit opvallend gebrek aan kennis van de toeristische bezienswaardigheden in Amsterdam en het gebrek aan toeristische documentatie, te oordelen dat de verzoekster het doel van haar voorgenomen verblijf in Amsterdam niet kan staven.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Er blijkt niet dat met bepaalde relevante stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht of een manifeste appreciatiefout, blijkt niet.

Waar de verzoekster in de aanhef van het enig middel melding maakt van een schending van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekster nalaat om concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Bij gebrek aan enige nadere toelichting ter zake, kan de verzoekster zich dan ook niet op ontvankelijke wijze beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is op het eerste gezicht niet gegrond en dus niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

C. DE GROOTE